

# Kitab Yoél jeung Garéja Advent Poé Katujuh Laodikia - Nomer Genep Belas

Jeff Pippenger

2025-12-22

## Nomer Genep Belas

Hapunten abdi sateuacanna ku lobana kecap saméméh ngamimitian kana jejer utama. Abdi hoyong nempatkeun sawatara galur nubuat dina tempatna, anu mangrupa bagian-bagian penting tina logika anu bade ku abdi dianggo nalika urang langsung mertimbangkeun kitab Yoél. Saméméhna abdi parantos nyebatkeun yén kecap Ibrani anu ditarjamahkeun jadi “dipaéhkeun” dina kitab Yoél, ngakar kana padika kurban pikeun ngesahkeun hiji perjangjian dina jaman Ibrahim.

Hudang, hé para jalma mabok, jeung ceurik; jeung lolong, sakabéh maranéh anu nginum anggur, ku sabab anggur anyar; sabab éta geus dipupus tina sungut maranéh. Joel 1:5.

Kecap Ibrani “cut off” nyaéta H3772, sarta mangrupa akar kecap primitif anu hartina ‘motong (pareum, tumbang, atawa meulah); ku implikasi ngancurkeun atawa ngabeakkeun; hususna nyieun perjangjian (nyaéta, nyieun pasatujuan atawa akad, asalna ku cara meulah daging sarta ngaliwat di antara potongan-potongan éta).’

Abdi nyadar yén dina harti Strong ngeunaan “cut off,” éta disebut “primitive root,” dina harti gramatikal. Ku kituna, pameuncitan anu pakait jeung perjangjian sarta Abraham, némbongkeun yén cahaya perjangjian napel kana éta kecap, sarta éta cahaya dipedar dina akar sajarahna anu asal. “Cut” dina widang sajarah perjangjian, nyaéta lambang nubuat anu dumasar kana akar-asakna anu asal, sarta dina gramatika ogé diidentifikasi minangka akar asal.

Pangucapan dina ayat lima éta henteu ngan ukur netelakeun yén maranéhna henteu miboga amanat hujan ahir, sakumaha dilambangkeun ku “anggur anyar,” tapi ogé yén maranéhna ‘dina waktos jeung tempat éta kénéh’ ditampik minangka umat perjangjian Allah, hiji umat perjangjian anu ngalacak “akar purba” maranéhna nepi ka Ibrahim.

Turunan anu paéh di padang gurun salila opat puluh taun, ngalacak akar asal maranéhna nepi ka Abraham, hartina bapa loba bangsa. Turunan anu asup ka Tanah Jangji bareng jeung Yosua, ngalacak akar asal maranéhna nepi ka Abraham. Urang Yahudi anu nyalibkeun Kristus ngalacak akar asal maranéhna nepi ka Abraham. Kaum Protestan anu kaluar tina Jaman Poék, sarta anu satuluyna diuji lajeng dipalinggihkeun salaku umat perjangjian pilihan Allah dina taun 1844, ngalacak akar asal maranéhna nepi ka Abraham. Gerakan Millerite Filadelfia anu asup ka Tempat Nu Mahasuci dina 22 Oktober 1844 ngalacak akar asal maranéhna nepi ka Abraham. Gerakan Millerite Laodikea anu ngawangun deui Yeriho dina taun 1863, ngalacak akar asal maranéhna nepi ka Abraham. Garéja Advent Poé Katujuh Laodikea anu dimuntahkeun tina sungut Gusti dina hukum Minggu anu baris geura datang ngalacak akar asal maranéhna nepi ka Abraham. Sakabéh turunan éta geus, atawa baris, ngalaksanakeun misil tina kebon anggur.

Para nu mabok dina Yoel hudang tuluy nyaho yén maranéhna geus ditampik jadi umat Allah, sarta yén maranéhna henteu ngabogaan talatah hujan panungtungan. Ku kituna, sabalikna jadi bener. Jalma-jalma anu ku Yoel diidentifikasi minangka nu maké “makuta kamulyaan,” tuluy asup kana perjangjian, diségel, sarta diangkat jadi hiji kurban pangbakti. Perjangjian anu pangheulana diratifikasi antara Allah jeung hiji umat pilihan dimimitian ku “pangmotongan” anu sarua, anu digambarkeun dina kurban ahir umat Allah, anu dimimitian dina hukum Minggu. Pangmotongan éta nya éta pamisahan antara gandum jeung jukut liar. Jukut liar ditampik sarta dialungkeun kana seuneu, ari gandum di hijikeun dina beungkeutan minangka kurban gandum buah cikal Pentekosta, anu satuluyna diangkat, “saperti dina taun-taun baheula.”

Aya opat tempat anu ilaharna dituduhkeun minangka ngawakilan perjangjian Ibrahim. Dina Kajadian dua welas Ibrahim “disebat” sarta dipaparin jangji pikeun ngajadikeun anjeunna hiji bangsa anu agung. Ieu lain bagian tina perjangjian, tapi mangrupa panggilan tina hiji jangji. Dina waktu éta ngaranna masih Abram, sabab salah sahiji lambang tina hubungan perjangjian téh nyaéta robahna ngaran. Ngaran Abram dirobah dina léngkah katilu tina opat léngkah perjangjian éta.

Sabab nalika Allah maparin jangji ka Ibrahim, ku sabab Mantenna teu aya nu leuwih agung pikeun dijadikeun pangersa, Mantenna sumpah demi diri-Na sorangan, saur-Na, “Saéstuna, Kuring bakal ngaberkahan maneh, jeung ngalobaan Kuring bakal ngalobaan maneh.” Ku kituna, sanggeus anjeunna sabar jeung tabah ngadagoan, anjeunna nampi jangji éta. Sabab manusa mémang sok sumpah demi nu leuwih agung, jeung sumpah pikeun mastikeun perkara téh jadi ahir tina sagala pasulayan maranéhna. Dina hal ieu Allah, lantaran langkung kersa nembongkeun ka para ahli waris jangji éta kana kateumobahan piwuruk-Na, netepkeunana ku hiji sumpah; sangkan ku dua perkara anu teu bisa robah, anu dina éta mustahil Allah ngabohong, urang meunang panglipur anu pageuh, urang anu geus ngungsi pikeun nyekel pageuh pangharepan anu geus dipasangeun di hareupeun urang. Pangharepan éta ku urang dipiboga minangka jangkar jiwa, anu pasti jeung teguh, sarta anu nembus ka jeroeun tukangeun tabir; ka dinya Sang Mimitina geus asup pikeun urang, nyaéta Yesus, anu geus dijadikeun Imam Agung salalanggengna nurutkeun tatanan Melkisedek. Ibrani 6:13–20.

Panggero éta nyaéta jangji Allah ka Abram, sarta Anjeunna masihan hiji kasaksian kadua ku “sumpah” anu nuturkeunana. “Sumpah” anu nuturkeun éta aya tilu rupana. Sanggeus panggero tina hiji jangji, anu mangrupikeun léngkah kahiji, léngkah kadua, katilu, jeung kaopat nyaéta perjangjian tilu rupa anu sabenerna, ku Allah, jeung hiji umat anu dipilih. Dina Kajadian pasal lima welas Allah sacara resmi “motong” (ngadegkeun) perjangjian éta ngaliwatan hiji upacara anu dramatis, nalika Allah nyalira ngalangkung di antara sasatoan anu dipisah-pisah, kalayan tanpa sarat ngajangjikeun tanah ka turunan Ibrahim. Tanah Jangji dilambangkeun minangka hiji tanah di antara dua walungan: walungan Mesir jeung walungan Efrat. Léngkah kahiji tina perjangjian tilu rupa éta ngawengku hiji rujukan langsung kana simbolisme nubuat ngeunaan dua walungan, sarta sakabéh anu napel kana lambang éta. Nalika ilham nuduhkeun ka walungan Ulai jeung Hidékel minangka kajadian-kajadian anu ayeuna keur dina prosés kacumponan, dua walungan éta geus ditipikeun dina nubuat Abram. Latarna aya di antara dua walungan Abram, anu lamun di hijikeun jeung dua walungan Daniel jadi opat walungan, sabab sora Kristus nyaéta sora loba cai.

Dina poé éta kénéh PANGERAN ngayakeun hiji perjangjian jeung Abram, saur-Na, “Ka turunan maneh geus Kami pasrahkeun ieu tanah, ti walungan Mesir nepi ka walungan anu gedé, nyaéta walungan Éfrat: urang Keni, urang Kénizi, urang Kadmoni, urang Hét, urang Périzi, urang Réfaim, urang Amori, urang Kanaan, urang Girgasi, jeung urang Yébusi.” Kajadian 15:18–21.

Tanah anu dijangjikeun ka Abram téh nya éta sakuliah dunya anu dina poé-poé panungtungan dilambangkeun ku sapuluh raja, ari dina poé-poé mimiti perjangjian mah didaptarkeun minangka sapuluh suku, lain raja. Saratus opat puluh opat rébu bakal aya dina papaséaan jeung sakuliah dunya. Dunya saterusna bakal kalibet dina prosés pangujian paksaan ibadah Minggu ku hiji pamaréntahan sadunya dina pangaping tina palacuran nu beureum kirmizi dina Wahyu tujuh welas, anu maréntah kana sapuluh raja di bumi. Dina carita Abram, lambang garéja jeung nagara tina gambar sato galak téh dilambangkeun ku walungan Mesir, lambang kaparigelan kenagaraan, jeung walungan Babul, lambang kaparigelan kagerejaan.

Sanggeus hal-hal ieu, firman PANGERAN sumping ka Abram dina hiji tetenjoan, saur-Na,

Ulah sieun, Abram: Kami teh tameng maneh, jeung ganjaran maneh anu kacida agengna.

Mangka Abram ngandika, “Gusti Allah, badhé maringi punapa dhateng kawula, dene kawula tindak tanpa anak, lan panguwasa griya kawula punika Eliezer saking Damsyik?” Mangka Abram ngandika, “Lah, dhateng kawula Paduka boten maringi turun; lan, lah, tiyang ingkang lair wonten ing griya kawula punika dados ahli waris kawula.” Lan, lah, pangandikanipun Pangéran tumuju dhateng piyambakipun, ngandika,

Ieu moal jadi ahli waris maneh; tapi anu baris medal tina jero awak maneh sorangan, éta anu bakal jadi ahli waris maneh. Tuluy anjeunna dibawa ka luar, sarta ngandika, “Ayeuna tingal ka langit, jeung itung béntang-béntang, lamun enya maneh sanggup ngitungna.” Saur-Na ka anjeunna, “Kitu bakal jadi turunan maneh.”

Sarta anjeunna percaya ka PANGERAN; sarta Anjeunna ngitungkeun éta ka anjeunna jadi kabeneran. Sarta Mantenna ngandika ka anjeunna,

Kami nyaéta PANGERAN anu mawa maneh kaluar ti Ur urang Kasdim, pikeun maparin ieu tanah ka maneh supaya jadi warisan maneh.

Sarta anjeunna ngandika, “Nun Gusti Allah, ku naon abdi bakal terang yen abdi bakal ngawariskeun eta?” Sarta Mantenna ngandika ka anjeunna,

Bawa ku anjeun hiji sapi bikang anu umurna tilu taun, jeung hiji embe bikang anu umurna tilu taun, jeung hiji domba jalu anu umurna tilu taun, jeung hiji japati tekukur, jeung hiji anak japati.

Sarta anjeunna nyandak sakabéhna éta, tuluy ngabagi-bagi éta di tengah, sarta nempatkeun unggal bagianna silih hareupan; ari manuk-manuk mah henteu dibagi ku anjeunna. Jeung nalika manuk-manuk pamangsa turun kana bangké-bangké éta, Abram ngusir eta. Jeung nalika panonpoé keur surup, saré anu jero tumiba ka Abram; sarta, singhoreng, kasieun ku poék anu kacida nyingsieunan tumiba ka anjeunna. Sarta Anjeunna ngandika ka Abram,

Nyahokeun kalawan yakin yén turunan maneh bakal jadi urang asing di hiji tanah anu lain milik maranéhna, sarta bakal ngawula ka dinya; jeung maranéhna bakal ditindes salila opat ratus taun. Jeung bangsa anu ku maranéhna bakal diladénan éta, ku Kami bakal dihukum; sarta sanggeus éta maranéhna bakal kaluar mawa banda anu loba.

Jeung maneh bakal mulih ka karuhun-karuhun maneh dina karapihan; maneh bakal dikurebkeun dina umur sepuh anu hadé.

Nanging dina generasi kaopat maranéhna bakal datang ka dieu deui; sabab kajahatan urang Amori can pinuh.

Jeung kajadian, nalika panonpoé tilelep, sarta poék geus datang, tingali, aya tungku nu ngaluarkeun haseup, jeung lampu nu hurung, anu ngaliwat di antara éta potongan-potongan. Kajadian 15:1–17.

Anu bakal nungtun Musa jeung urang Israil ku tihang seuneu peuting-peuting jeung ku méga beurang-beurang, ngalangkung di antara éta potongan-potongan anu “dipotong” téh minangka hawu nu ngaluarkeun haseup jeung lampu nu hurung.

Jeung PANGERAN angkat miheulaan maranéhna dina waktu beurang ku tihang mega, pikeun mingpin maranéhna dina jalan; sarta dina waktu peuting ku tihang seuneu, pikeun mere caang ka maranéhna; supaya maranéhna bisa lumampah boh beurang boh peuting. Anjeunna henteu ngaleungitkeun tihang mega dina waktu beurang, atawa tihang seuneu dina waktu peuting, ti hareupeun éta umat. Budalan 13:21, 22.

Lampu nu hurung jeung tungku nu ngaluarkeun haseup ngagambarkeun tihang mega atawa seuneu, sarta ngalambangkeun unsur nubuat tina léngkah kahiji, tina tilu léngkah anu patalina jeung Allah netepkeun perjangjian jeung Abram. Ieu pasal dimimitian ku kecap, “Ulah sieun,” sabab amanat malaikat kahiji nyaeta sieun ka Allah, sarta jalma-jalma anu, saperti Abram, sieun ka Allah, moal kudu sieun ka Allah. Aya dua rupa kasieun, sabab aya dua golongan jalma.

Leuwih jero deui dina petikan perjangjian, Abram percaya ka Allah, sarta hal éta diitungkeun ka anjeunna jadi kabeneran. Tilu malaikat éta saajar jeung padamelan Roh Suci sakumaha dipidangkeun ku Yohanes, anu ngajarkeun yén Roh Suci ngayakinkeun ngeunaan tilu perkara: dosa, kabeneran, jeung pangadilan. Ciri-ciri éta saluyu jeung tilu malaikat, ku kituna sanggeus sieun ka Allah ditepikeun dina petikan perjangjian, léngkah kadua, nyaéta kabeneran, teras diidentipikasi, tuluy diteruskeun ku pangucapan pangadilan, anu mangrupa padamelan katilu Roh Suci, jeung talatah malaikat katilu. Léngkah kahiji tina perjangjian ngalambangkeun talatah malaikat kahiji, anu salawasna mangrupa fraktal tina sakabéh tilu talatah. Tilu léngkah dina prosés perjangjian ngawakilan tilu malaikat dina Wahyu opat welas.

Sanggeus Abram diitung bener, nu nandaan malaikat nu kadua, anjeunna nyiapkeun hiji kurban, sabab eta kurban disiapkeun pas saméméh léngkah katilu tina pangadilan. Eta kurban ngawakilan kurban urang Lewi dina Maleakhi tilu anu diangkat jadi panji. Sakumaha tilu mangsa opat puluh taun dina kahirupan Musa ngawakilan pesen tilu malaikat, opat puluh taun kahiji dina kahirupan Musa ngamuat sakabéh tilu léngkah tina pesen tilu malaikat.

Tempat dimimitianana kasaksian Musa nyaéta ku kolotna anu sieun ka Allah, (léngkah kahiji), tuluy dituturkeun ku ujian visual. Léngkah kadua ngawengku ujian visual, sakumaha anu kajadian dina Daniel pasal hiji, nalika Daniel mimiti sieun ka Allah sarta nolak tuang kadaharan Babilon, tuluy anjeunna diuji dumasar kana penampilan jasmanina. Saterusna pikeun Daniel aya ujian katilu tilu taun ti harita ku raja Nebukadnesar, lambang raja kalér jeung hukum Minggu, anu mangrupikeun pesen malaikat katilu.

Kolot Musa sieun ka Allah, nempatkeun anjeunna kana hiji bahtera di cai, sarta putri Firaun dipingpin pikeun ningali kaayaan éta, tuluy netepkeun putusan anu ngadukung kasalmetan budak éta. Mimiti kahirupan Musa téh mangrupa hiji gambaran tina perjangjian anu dipidamel ku Allah jeung umat manusa, sarta saterusna, ngaliwatan Musa, Allah ogé ngadamel hiji perjangjian jeung hiji bangsa pilihan anu dipilih tina antara umat manusa. Perjangjian Nuh jeung umat manusa ngagambarkeun jalma réa anu agung, sedengkeun perjangjian Musa jeung hiji bangsa pilihan nyaéta saratus opat puluh opat rébu. Kurban anu kudu dipasrahkeun ku Abram pikeun ngesahkeun perjangjian éta ngamuat lambang tina perjangjian Nuh, sakumaha ogé aya dina diri Musa anu ngalaksanakeun nubuat Abram sababaraha abad saterusna.

Pangbakti éta diwangun ku lima rupa sasatoan: hiji sapi bikang umur tilu taun, hiji embe bikang umur tilu taun, hiji domba jalu umur tilu taun, hiji japati tekukur, jeung hiji anak japati. Manuk-manuk éta diantep gembleng, sedengkeun sapi bikang, domba jalu, jeung embe bikang éta “dipeuncit” jadi dua beulahan. Pangbakti éta ngalambangkeun diangkatna hiji panji dina poé-pocé panungtungan minangka hiji ujian anu katingali ku panon pikeun umat manusa. Tanda anu katingali pikeun putri Firaun nyaéta orok Musa dina peti. Peti éta dilambangkeun ku dalapan jiwa dina bahtera. Bilangan “dalapan” diteguhkeun minangka salah sahiji ciri nubuat tina panji saratus opat puluh opat rébu. Lamun anjeun merhatikeun lima sasatoan pangbakti éta sarta ngabagi tilu jadi dua beulahan, mangka pangbakti anjeun diwangun ku dalapan bagian, sakumaha dilambangkeun ku Nuh, tuluy diteguhkeun dina pangbakti Abram.

Lima sato éta, nalika dibagi sakumaha diparentahkeun ku Allah, ngalambangkeun angka “dalapan,” sarta ku kituna ngalambangkeun jiwa-jiwa dina ahir dunya anu geus dipratandakeun ku “dalapan” jiwa dina bahtera. Tanda sunat, anu mangrupa léngkah kadua dina perjangjian tilu rangkep Abram, kudu dilaksanakeun dina poé ka-“dalapan” sanggeus kalahiran, sarta upacara éta digantikeun ku baptisan, anu ngalambangkeun hudangna Kristus anu lumangsung dina poé ka-“dalapan”. Angka “dalapan” téh mangrupa ciri anu geus tetep dina perjangjian Nuh jeung Musa, sarta éta ngalambangkeun saratus opat puluh opat rébu anu bakal diangkat jadi panji panawaran, sarta anu mangrupa nu ka-“dalapan” anu asalna tina anu tujuh.

Lima sato éta ngalambangkeun lima parawan nu wijaksana, anu dilambangkeun ku “dalapan” nu aya dina bahtera, bakal ngalangkung ti dunya heubeul ka dunya anyar—tanpa ngalaman pupus.

Kurban Abram téh mangrupa kurban anu murni, sabab sakabéh sasatoan dina éta kurban téh sasatoan anu beresih, sarta babarengan maranéhna ngawakilan sasatoan poko anu dipaké pikeun kurban beuleuman sagemblengna. Amanat malaikat kahiji ngamuat parentah pikeun nyembah ka Sang Panyipta, sarta sasatoan kurban poko dina palayanan Bait Suci anu bakal diadegkeun nalika

nubuat Abram kacumponan dina jaman Musa dipidangkeun minangka kurban ibadah, bari sakaligus ngalambangkeun panggero malaikat kahiji pikeun nyembah ka Sang Panyipta.

Ayat dalapan welas sacara écés nyatakeun, “Dina poé éta PANGERAN ngadamel hiji perjangjian jeung Abram.” Éta nandaan léngkah kahiji tina tilu léngkah anu ngalambangkeun tilu malaikat dina Wahyu opat welas. Léngkah perjangjian dina Kajadian lima welas ngagambarkeun amanat malaikat kahiji dina Wahyu opat welas, anu satuluyna dituturkeun ku malaikat kadua, anu dilambangkeun ku léngkah kadua tina perjangjian Abram anu kapanggih dina Kajadian tujuh welas.

Dina léngkah nomer dua, ngaran Abram dirobah jadi Abraham. Abram hartina ‘ramana dimulyakeun,’ sarta Abraham hartina ‘ramana loba bangsa.’ Dina panggero Abram, jangji pikeun jadi hiji bangsa anu gedé geus dipaparinkeun, tapi éta jangji can disahkeun nepi ka ngaran Abram dirobah. Ti harita anjeunna jadi bapa anu kahiji tina hiji umat perjangjian anu dipilih. Léngkah salajengna ngalambangkeun amanat malaikat katilu nalika Abraham diuji dina mangsa ngurbankeun Ishak, anu ngalambangkeun salib, anu ngalambangkeun 22 Oktober 1844, anu ngalambangkeun hukum Minggu—anu nya éta amanat malaikat katilu. Éta léngkah katilu dina perjangjian ditepikeun kana kasampurnaanana dina tanggal dua puluh dua Oktober taun 1844, sarta éta dipidangkeun dina Kajadian dua puluh dua.

Dina léngkah kadua, nyaéta pekabaran malaikat kadua, nalika ngaran Abram dirobah, upacara sunat ditetepkeun minangka “tanda” hiji umat perjangjian jeung hubungan maranéhna ka Allah. Dina sajarah pekabaran malaikat kadua éta umat Allah disegel. Maranéhna diangkat jadi panji dina pekabaran malaikat katilu anu dilambangkeun ku undang-undang Minggu, tapi maranéhna disegel dina mangsa pas saméméh undang-undang Minggu, anu dina sajarah Millerite nyaéta pas saméméh panto ditutup dina 22 Oktober 1844.

Sarua kitu anu sarua lumangsung dina tilu parentah pikeun kaluar ti Babul anu ngamimitian nubuatan 2300 taun, anu réngsé dina datangna malaikat katilu dina 22 Oktober 1844. Bait Allah dirampungkeun dina sajarah parentah kadua, sanggeus anu kahiji, tapi saméméh anu katilu. Pondasina diteundeun dina mangsa parentah kahiji, sarta gedong Bait Allah dirampungkeun dina sajarah parentah kadua. Parentah katilu dina 457 SM ngamimitian 2300 taun, sedengkeun parentah éta sorangan mulangkeun kadaulatan nasional ka urang Yahudi. Dina waymark katilu hiji karajaan ditegakkan, sakumaha dilambangkeun ku pamulihan kadaulatan nasional dina parentah katilu jeung ku diangkatna garéja anu unggul minangka panji dina hukum Minggu.

Kaputusan katilu ngalambangkeun datangna malaikat katilu ka pakawinan dina tanggal 22 Oktober 1844. Pangantén awewe nyiapkeun dirina sorangan saméméh pakawinan, lain dina waktu pakawinan. Panyegelan saratus opat puluh opat rébu diréngsékeun pas saméméh hukum Minggu dina mangsa anu sacara nubuat dilambangkeun minangka ujian patung sato galak. Urang dibéjaan yén ujian patung sato galak téh nya éta ujian anu kudu urang lewatan saméméh mangsa kasempetan rahmat ditutup.

“PANGERAN geus nembongkeun ka abdi kalayan écés yén gambar sato galak éta bakal kabentuk saméméh panto rahmat ditutup; sabab éta anu bakal jadi ujian gedé pikeun umat

Allah, anu ku éta nasib maranéhna anu langgeng bakal dipastikeun. Pamadegan anjeun mangrupa campur-aduk anu pinuh ku hal-hal anu teu saluyu, nepi ka ngan saeutik pisan anu bakal katipu.

Dina Wahyu 13 ieu perkara dipidangkeun kalawan écés; [Wahyu 13:11–17, dicutat].

“Ieu téh mangrupa ujian anu kudu dialaman ku umat Allah saméméh maranéhna diségél. Sakumna anu ngabuktikeun kasatiaanna ka Allah ku cara nurut kana Hukum-Na, sarta nolak narima sabat palsu, bakal ngagabung di handapeun panji Gusti Allah Yéhuwa, sarta bakal narima segel ti Allah anu hirup. Ari anu nyerahkeun bebeneran anu asalna ti sawarga sarta narima sabat Minggu, bakal narima tanda sato galak.” Manuscript Releases, volume 15, 15.

Panto ditutup dina 22 Oktober 1844, minangka gambaran panto anu katutup dina hukum Minggu. Ibu White nyatakeun yén ujian ngeunaan gambar sato galak téh nyaéta ujian anu kudu urang lulus “saméméh” mangsa kasempetan rahmat ditutup, sarta anjeunna ogé nyatakeun yén dina ujian éta takdir langgeng urang dipastikeun. Saméméh hukum Minggu, pangantén awewe nyiapkeun dirina, sarta ieu merlukeun miboga pakéan kawinan anu merenah, hiji pakéan anu kudu dimurnikeun ku seuneu panyaring ti Utusan Perjangjian. Segel dipasang saméméh kawinan, tuluy kawinan éta lumangsung dina hukum Minggu.

Ibu White nétélakeun yén pamasangan meterai téh mangrupa mantep dina kayaktian, boh sacara intelektual boh sacara rohani. Anjeunna salajengna nétélakeun yén ‘nalika’ umat Allah geus dipasangan meterai, ‘mangka’ bakal datang goncangan tina panghukuman-panghukuman Allah. Goncangan éta téh nyaéta panghukuman-panghukuman anu mimiti lumangsung dina gempa bumi dina Wahyu sabelas, anu nyaéta hukum Minggu di Amérika Sarikat.

Bait Suci kaum Millerite parantos réngsé dina Panjerit Tengah Wengi, anu nandakeun yén meterai dipasihkeun saméméh waymark katilu tina pangadilan. Dina perjangjian Ibrahim, léngkah katilu tina pangadilan nya éta Ishak di Gunung Moria, anu ngalambangkeun lain ngan ukur Kristus dina salib, tapi ogé kurban urang Lewi dina Malakhi tilu.

Sarta Anjeunna bakal calik minangka nu nyaring jeung nu ngamurnikeun pérak; sarta Anjeunna bakal ngamurnikeun putra-putra Lewi, jeung nyucikeun maranéhna saperti emas jeung pérak, supaya maranéhna tiasa ngahaturkeun ka PANGERAN kurban dina kabeneran. Tuluy kurban Yuda jeung Yerusalem bakal kamaniskeun ka PANGERAN, saperti dina mangsa baheula, jeung saperti dina taun-taun katukang.

Sareng Kami baris ngadeukeutan ka maraneh pikeun ngalaksanakeun pangadilan; sarta Kami baris jadi saksi anu gancang ngalawan para tukang sihir, jeung ngalawan para jinah, jeung ngalawan anu sumpah palsu, jeung ngalawan anu nindes buruh dina upahna, randa, jeung nu teu boga bapa, sarta anu nyasabkeun urang asing tina hakna, jeung henteu sieun ka Kami, saur PANGERAN semesta alam. Maleakhi 3:3–5.

Sangeus prosés purifikasi, pangbakti éta bakal “mangka” jadi saperti dina poe-poe baheula, sarta pangbakti éta disayagikeun dina mangsa lampah panungtungan pangadilan, sabab dina mangsa éta urang Lewi anu geus dipurifikasi jeung dipersiapkeun minangka hiji pangbakti dipabandingkeun

jeung para parawan bodo anu ku Kristus baris dijadikeun “saksi anu gancang ngalawan.” “Saksi anu gancang” éta nyaéta “saksi anu satia ka garéja Laodikea,” anu ngalungkeun Sebnaw kawas bal ka hiji tegalan anu jauh, sarta anu ngamuntahkeun ku semprotan para Laodikea kaluar tina sungut-Na. Pamisahan antara gandum jeung jukut liar bakal gancang, sabab gerak-gerik panungtungan téh mangrupa gerakan-gerakan anu gancang. Utusan anu gancang éta nyaéta Anjeunna anu ngadadak sumping ka Bait-Na dina Maleakhi tilu.

Ngangkatna kurban dina Malakhi “saperti dina mangsa baheula,” nyaéta ngangkatna panji nu saratus opat puluh opat rébu; éta téh ngangkatna kurban dua roti ayun Pentakosta; éta téh ngangkatna oray dina tihang di padang gurun; éta téh ngangkatna Kristus dina salib, sarta éta téh ngangkatna Sadrah, Mesakh, jeung Abednego dina tungku seuneu jeung Kristus bari sakuliah dunya héran jeung gumun; éta téh medalna bagan 1843, jeung maksud tujuan pikeun bagan 1850.

Dina léngkah kadua tina perjangjian Ibrahim, upacara sunatan ditetepkeun sarta diwajibkeun, ku kituna jadi tanda perjangjian. Ibrahim, béda jeung Musa, langsung nyunatan Ishak, jadi nalika anjeunna ngangkat anjeunna jadi kurban dina léngkah katilu, Ishak bakal ngawakilan éta tanda. Tanda éta engkéna bakal digantikeun ku baptisan, anu duanana babarengan méré dua saksi kana tanda salib.

“Naon segel Allah anu hirup, anu disimpen dina tarang umat-Na? Éta téh hiji tanda anu bisa dibaca ku malaikat-malaikat, tapi henteu ku panon manusa; sabab malaikat pangancur kudu ningali ieu tanda panebusan. Pikiran anu ngabogaan pangarti geus ningali tanda salib Kalvari dina putra-putri angkat Gusti. Dosa tina palanggaran kana hukum Allah geus dileungitkeun. Maranéhna geus ngagem pakean panganten, sarta taat jeung satia kana sakabéh parentah Allah.” Manuscript Release, number 21, 51.

Dina léngkah kahiji tina perjangjian dina Kajadian lima belas, hiji nubuat waktu ngeunaan 400 taun dina pangbeungkeutan ditepikeun, sarta Paulus netepkeun jangka waktu anu sarua éta salaku 430 taun. Itungan Paulus dimimitian ku panggero dina Budalan dua belas, sabab anjeunna ngasupkeun mangsa Abram ngumbara. Lamun dititénan kalawan taliti, opat ratus taun dina patalina jeung tilu puluh taun téh mangrupikeun hiji lambang anu ditepikeun ku Paulus, sarta opat ratus taun anu ditepikeun ku Abram téh lambang séjén. Ku kituna, naon anu diwakilan ku mangsa opat ratus taun, jeung naon anu diwakilan ku mangsa opat ratus tilu puluh taun, sarta naon anu diwakilan ku tilu puluh taun?

Para ahli geus mintonkeun kalawan merenah yén opat ratus tilu puluh taun téh bisa dibagi jadi dua mangsa, masing-masing dua ratus lima belas taun; mangsa kahiji bébas tina kungkungan jeung perbudakan, ari mangsa kadua mah nyaéta perbudakan.

Ibrahim asup ka Kanaan dina umur 75 taun, sarta Ishak lahir nalika Ibrahim yuswa 100 taun (25 taun ti harita). Yakub lahir nalika Ishak yuswa 60 taun, sarta Yakub asup ka Mesir nalika yuswana 130 taun. Ieu jumlahna 215 taun di Kanaan jeung 215 taun di Mesir, jadi jumlah sakabéhna 430 taun. Pikeun hiji murid nubuat, ieu nyadiakeun dua kasaksian, tina dua lambang perjangjian, pikeun Paulus, sakumaha ogé Abram kungsi diganti ngaranna. Paulus netelakeun 430, sedengkeun Abram 400. Panggenapan “line upon line” tina dua nubuat waktu anu patali ieu di hijikeun jeung

mangsa perjangjian anu kahiji, anu mingpin kana ngadegna umat pilihan Allah.

Nalika Kristus sumping kana sajarah pikeun negeskeun perjangjian jeung loba jalma salila saminggu, minggu éta ngagambarkeun dua nubuat waktu anu silih patalina. Nubuat opat ratus tilu puluh taun anu ditepikeun ku Paulus tiasa dibagi jadi dua bagian anu sarua, sakumaha halna jeung mingguna Kristus. 215 taun di Kanaan, dituturkeun ku 215 taun di Mesir, jadi perlambang kasaksian Kristus sacara pribadi salila 1260 poé, tuluy 1260 poé kasaksian Kristus dina diri murid-murid-Na. 2520 poé Kristus negeskeun perjangjian éta ogé ngagambarkeun tujuh kali anu mangrupa “pasualan tina perjangjian-Na.”

Ti taun 723 SM nepi ka 1798 téh aya 2520 taun, sarta taun-taun éta kabagi kana dua mangsa masing-masing 1260 taun, anu ngalambangkeun paganisme nginjak-injak tempat suci jeung pasukan salila 1260 taun, tuluy dipulut ku kepausan anu nginjak-injak tempat suci jeung pasukan salila 1260 taun. Tengah minggu Kristus téh nyaéta salib, sarta tengah minggu éta (538) ngahasilkeun 1260 taun kasaksian pagan dituturkeun ku 1260 taun kasaksian pagan ti murid kepausan tina paganisme. Nalika karajaan rahmat Kristus dipaparin kakawasaan di salib, éta jadi perlambang pikeun taun 538, nalika karajaan antikristus dipaparin kakawasaan. Di salib, Israil lahiriah diliwatan, sarta Israil rohani mimiti. Dina taun 538, paganisme lahiriah diliwatan, sarta paganisme rohani mimiti.

Ramalan Abram ngeunaan opat ratus taun, ogé mangrupa opat ratus tilu puluh taun. Éta téh ramalan anu sarua, tapi dipidangkeun ku dua lambang perjangjian. Dua ramalan waktu anu patali éta nandaan pangbeungbeuratan jeung pangluputan umat Allah anu baris kaeusi dina awal sajarah perjangjian Israél baheula. Dina ahir sajarah perjangjian Israél baheula, aya hiji ramalan waktu anu saluyu jeung nu séjén, dina hubungan sapoé pikeun sataun, ku kituna nandaan dua ramalan waktu anu nekenkeun pangluputan jeung pangbeungbeuratan.

Dina sajarah pertengahan tina mimiti jeung tungtung Israil baheula urang manggihan Daniel dina pangawanan di Babul. Tina sajarah perjangjian éta, anu nandaan perbudakan jeung hiji jangji ngeunaan pangluputan; ditepikeunlah nubuat anu ngahijikeun sajarah perjangjian Israil baheula jeung sajarah perjangjian Israil modéren. Dina kitab Daniel, aya dua nubuat waktu anu diidentifikasi. “Sumpah” tina “tujuh kali” Musa dina Imamat dua puluh genep diidentifikasi dina Daniel 9/11, kitu deui patalékan dina Daniel dalapan ayat tilu welas, anu nungtun kana jawaban dina ayat opat welas, anu nangtukeun nubuat 2300 taun. “Sumpah” éta, anu lamun dilanggar jadi “kutuk Musa” dina Daniel salapan belas, nalika dilaksanakeun dina taun 677 SM ka karajaan kidul, réngsé dina 22 Oktober 1844, sakumaha ogé 2300 taun éta. Duanana paburakan 2520 ayana dina patalékan ayat tilu welas, jeung jawaban ayat opat welas nyaéta 2300.

Sakumaha kaayaan Musa, alfa tina sajarah perjangjian Israél kuna, sarta sakumaha kaayaan Kristus, omega tina sajarah perjangjian Israél kuna, sajarah alfa, nyaéta sajarah awal Israél modéren, ngamuat dua nubuat waktos anu silih patali. Hiji ngalambangkeun pangbeungbeutan jeung perbudakan, sedengkeun nu séjén ngalambangkeun pangluputan. Pamisahan 430 taun kana dua mangsa anu sarua dina sajarah alfa Israél kuna ngagambarkeun sacara tipologis yén pamisahan kenabian anu diulang deui dina saminggu nalika Kristus negeskeun perjangjian, jeung mangsa

panghukuman anu silih patali lantaran ngalanggar perjangjian anu dibagi kana dua mangsa anu sarua, netepkeun dua saksi; yén sajarah alfa Israél modéren bakal miboga jangkar kenabian anu sarupa. 2520 taun jeung 2300 taun anu réngsé babarengan nyayogikeun saksi katilu ngeunaan dua nubuat waktos anu silih patali, anu miboga hiji nubuat anu kabagi sarua di tengahna.

Tilu saksi bakal nungtun hiji jiwa pikeun ngaharepkeun yén waktu Gusti asup kana perjangjian jeung saratus opat puluh opat rébu dina sajarah omega Israil modéren, bakal aya dua nubuat waktu profétis anu patali, sarta hiji mangsa anu patalina anu kabagi jadi dua bagian anu sarua; tapi ieu moal bisa kitu, sabab nalika Gusti asup kana perjangjian jeung Israil modéren, Anjeunna ngangkat panangan-Na ka langit sarta ngumumkeun yén waktu moal aya deui.

Perjangjian saratus opat puluh opat rébu dilambangkeun ku dua roti ayun tina kurban gandum buah sulung. Struktur nubuat ngeunaan tilu saksi, dituturkeun ku kasaksian dua rupa anu teu miboga pabezaan waktu kenabian, kapanggih dina kurban Abram, nyaéta hiji anak sapi bikang (anu dipisahkeun sarua), hiji embe bikang (anu dipisahkeun sarua), jeung hiji domba jalu (anu dipisahkeun sarua), dituturkeun ku hiji japati tekukur jeung hiji japati.

Tiluan kurban anu kahiji sadayana miboga tilu taun anu napel kana perlambangna, anu nandakeun yén éta ngawakilan tilu kurban anu miboga waktu nubuat. Henteu ngan ukur éta tilu kurban sadayana miboga waktu nubuat, tapi masing-masingna ogé miboga waktu nubuat anu kabagi sarua kana dua mangsa. Japati tekukur jeung japati teu aya umurna anu ditangtukeun, maranéhna ngan saukur kudu ngora, sabab maranéhna ngawakilan generasi panungtung umat perjangjian, anu dilambangkeun ku dua manuk, atawa dua rombongan.

Dua kawan téh ngalambangkeun jalma réa anu agung jeung saratus opat puluh opat rébu, ari dua manuk mah ngandung harti kadua. Japati téh salah sahiji kurban pikeun tempat suci, jeung lamun anjeun nalungtik idéntifikasi japati minangka kurban, kalolobaanana éta nunjuk kana hiji rupa dara; padahal japati dina kurban Abram mah nandakeun manuk anu kacida ngorana nepi ka can boga bulu, atawa leuwih goréng deui, manuk anu buluna geus dicabutan. Dina tataran nubuat ieu, dua manuk téh nyaéta gandum jeung jukut goréng.

Dina poé-poé panungtungan, panji éta bakal diangkat ka langit saperti manuk, sarta éta bakal lumangsung dina waktu anu sarua nalika dua manuk najis rek ngangkat kajahatan sarta nempatkeun manéhna dina tahta-na di Sinear.

Tuluy malaikat anu nyarita ka kami angkat ka hareup, sarta saurna ka kami, “Ayeuna angkat panon maneh, sarta tingali naon ieu anu keur maju.” Ku kami diunjuk, “Naon ieu?” Saur anjeunna, “Ieu hiji efa anu keur maju.” Saur anjeunna deuih, “Ieu téh gambaran maranéhna di sakuliah bumi.” Jeung, tingal, aya satalenta timah anu diangkat; sarta ieu téh hiji awewe anu linggih di tengah-tengah efa.

Jeung anjeunna ngandika, “Ieu kajahatan.” Tuluy anjeunna ngalungkeun éta ka jero éfa; sarta anjeunna ngalungkeun timah beurat kana sungutna.

Saterusna kuring ngangkat panon, tuluy ningali; nya éta, aya dua awewe kaluar, sarta angin aya dina jangjang maranéhna; sabab maranéhna boga jangjang saperti jangjang bango; jeung

maranéhna ngangkat eta efa antara bumi jeung langit. Tuluy kuring nanya ka malaikat anu keur ngawangkong jeung kuring, “Ka mana maranéhna mawa eta efa?” Anjeunna ngadawuh ka kuring, “Pikeun ngawangunkeun hiji imah keur eta di tanah Sinear; sarta eta bakal diteguhkeun, tuluy disimpen di dinya dina dasarna sorangan.” Jakaria 5:5–11.

Kapapaan, anu dipidangkeun minangka “kajahatan,” atawa ku Paulus minangka “jalma jahat éta,” narima tatu nu matak paéh dina taun 1798, nalika hiji talenta timah ditumpangkeun kana karanjang tempat manehna diuk. Sanggeus éta spiritualisme jeung Protestantisme murtad bakal ngangkat manehna sarta ngawangunkeun anjeunna hiji imah di Sinear, dina waktos anu sarua nalika Allah geus ngaréngsékeun ngawangun imah anu rek diangkat ku Mantenna minangka panji. Dina Jakaria, panji palsu téh nyaéta awéwé kajahatan, jeung panji éta dipidangkeun minangka japati-japati. Satuluyna dunya bakal milih antara Roma, anu mangrupa kurungan unggal manuk najis jeung pikageuleuheun, atawa japati, lambang perjangjian Allah jeung manusa.

Tuluy anjeunna ngajerit kalayan sora tarik anu kacida kuatna, saur-Na, Babul anu gedé geus rubuh, geus rubuh, sarta geus jadi tempat pangcicingan setan-setan, jeung kubu unggal roh jahat, jeung kurungan unggal manuk najis jeung pikageuleuheun. Wahyu 18:2.

Kristus ngadawuh patali jeung pupusna jeung kabangkitan-Na, “rombak ieu Bait Allah, sarta dina tilu poe Kami baris ngadegkeunana deui.” Eta tilu poe ngagambarkeun hiji mangsa nubuat nalika hiji bait diadegkeun, sakumaha kajadian dina mangsa Musa, dina mangsa Kristus, jeung dina mangsa kaum Miller. Sarat umur tilu taun pikeun kurban Abram, nya eta hiji sapi bikang, hiji embé bikang, jeung hiji domba jalu, ngagambarkeun yen dina masing-masing tina tilu sajarah perjangjian anu ayeuna keur urang tinimbangan, hiji bait bakal diadegkeun. Bait perjangjian pamungkas tina saratus opat puluh opat rebu, nya eta panji anu kudu diangkat minangka makuta ka sawarga. Ku sabab kitu, sapi bikang, embé bikang, jeung domba jalu teh sasatoan bumi, ku kituna ngabedakeunana jeung manuk-manuk anu hiber di langit. Bait perjangjian anu diadegkeun dina poe-poe pamungkas teh nya eta nalika Yerusalem diangkat luhureun sakabeh pasir jeung gunung.

Sanajan kuring can acan nangtukeun unggal unsur tina léngkah kahiji tina tilu léngkah perjangjian Abram, nepi ka ayeuna, unggal unsur anu geus urang talungtik miboga padanan dina awal jeung ahir Israél harfiah baheula, sarta dina awal Israél modéren. Urang geus némbongkeun tilu léngkah para malaikat dina Wahyu opat welas dina léngkah kahiji perjangjian Abram. Fraktal tina tilu malaikat anu aya dina léngkah kahiji perjangjian Abram bakal leuwih écés deui diteguhkeun nalika urang mertimbangkeun léngkah kadua jeung katilu perjangjian Abram.

“Dalapan” kurban Abram ngagambarkeun lain ngan saukur kurban-kurban anu engké baris jadi bagian tina ritual Bait Suci Musa, tapi ogé nandaan sarta mastikeun peran waktos nubuat dina carita umat perjangjian Allah. Éta mastikeun awal jeung ahir Israil minangka umat pilihan Allah, boh sacara harfiah boh sacara rohani.

Opat ratus tilu puluh taun Paulus nyaéta hiji mangsa nubuat anu henteu bisa sacara logis dipisahkeun tina opat ratus taun Abram. Lamun ditumpangtindihkeun hiji kana luhureun anu séjén, éta ngahasilkeun hiji mangsa tilu puluh taun, tuluy dituturkeun ku opat ratus taun. Di dieu urang baris neraskeun dina artikel salajengna.

“Nubuat-nubuat anu kacatet dina Perjangjian Heubeul téh mangrupa firman Gusti pikeun poé-poé panungtungan, sarta baris kacumponan sakumaha pastina sakumaha urang geus ningali karuksakan San Francisco.” Surat 154, 26 Méi 1906.